

Arrest

nr. 199 613 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het Somalische Bajuni (of Bajuun) eiland Koyama, dorpje Gedeni, buurt Tavalani. U bent ongehuwd en u hebt geen kinderen. U ging naar de Madrassa in Koyama alwaar u de Koran leerde en waar u leerde lezen en schrijven. U behoort tot de Bajuni (of Bajuun) clan Mchandra.

U verklaart dat uw vader in 2010 te Koyama werd vermoord door leden van al shabaab. Drie dagen later werd uw moeder genaamd H.A.B. meegenomen door al shabaab, uzelf had de leden van deze groepering zien aankomen en wist u te verbergen bij uw oma. Toen al shabaab weg was, kwam uw oom Abdullahi en gingen jullie samen op zoek naar uw moeder. Uw moeder bleek achtergelaten op Panikatiti - de kust - ze was aan het bloeden en ze was buiten bewustzijn. Vervolgens nam uw oom uw moeder mee bij uw oma, er werd besloten dat het daar niet meer veilig was voor jullie. Dezelfde nacht bracht uw oom uzelf, uw moeder, uw broer M. en uw twee zussen Ha. en Ai. met een boot naar Mombasa (Kenya). Na een drietal dagen kwamen jullie daar aan, jullie werden naar een vriend van uw vader genaamd I.S. gebracht. Jullie verbleven een drie tot viertal maanden bij deze man in de moskee. Vervolgens reisde u samen met uw moeder, twee zussen en broer met het vliegtuig naar België, alwaar jullie in oktober 2010 aankwam. Op 22 oktober 2010 diende uw moeder voor haar en haar minderjarige kinderen een eerste maal een asielaanvraag in, deze procedure werd op 27 mei 2015 afgesloten door het Commissariaat-generaal met de beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus'. Ook het beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest dd. 18.01.2016) en bij de Raad van State (arrest dd. 14.03.2016) werd afgewezen. Uw moeder diende op 10 juni 2016 een tweede maal een asielaanvraag in, u diende dezelfde dag uw eerste asielaanvraag als meerderjarige in. De tweede asielaanvraag van uw moeder werd op 08 juli 2016 afgewezen door het Commissariaat-generaal, ook het beroep bij de RVV werd op 26 augustus 2016 verworpen. U vreest verder dat u bij een terugkeer naar Somalië gedwongen zal besneden en uitgehuwelijkt worden door de zus van uw vader genaamd U..

U legt ter staving van uw asielrelaas een document dd. 21 maart 2016 en dd. 23 mei 2016 van de Somalische ambassade te België, een kaart van Gams Belgique op uw naam en op naam van uw moeder, een 'engagement sur l'honneur' opgesteld door uw moeder waarin ze verklaart haar dochters te zullen beschermen tegen een mogelijke besnijdenis, een medisch attest dat u niet besneden bent en een medisch attest dat uw moeder type twee zou zijn besneden, voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoekster rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 22 juni 2017 p. 2-3, hierna genoemd CGVS p. 2-3). U gaf op dat moment nadrukkelijk aan deze opmerkingen goed begrepen te hebben. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoekster eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop zij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 847/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw moeder H.A.B. (dossier 1020731) voor haarzelf en voor haar minderjarige kinderen reeds tweemaal een asielaanvraag in België heeft ingediend, dewelke telkens werden geweigerd gezien er geen geloof werd gehecht aan haar Somalische nationaliteit en aan de Somalische nationaliteit van haar kinderen. Op 22 oktober 2010 diende uw moeder immers voor haar, voor uzelf en voor uw minderjarige broer M. en minderjarige zussen Ha. en Ai. een eerste maal een asielaanvraag in, deze procedure werd op 27 mei 2015 afgesloten door het Commissariaat-generaal met de beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus'. **Er werd toen duidelijk gesteld dat er geen enkel geloof werd gehecht aan uw moeder haar voorgehouden Somalische nationaliteit en aldus dat er eveneens geen enkel geloof werd gehecht aan de Somalische nationaliteit van haar minderjarige kinderen, zijnde uzelf, uw broer M. en uw twee zussen Ha. en Ai..** Zo werd er gemotiveerd dat uw moeder geen Somali spreekt, haar kennis omtrent het algemene clansysteem ontoereikend is, uw moeder – een geschoolde vrouw die haar moeder hielp met het bedrijven van handel en waarvan haar echtgenoot een zakenman was – er niet van op de hoogte is hoe de Somalische shilling zich tot de Dollar verhoudt, haar kennis omtrent haar voorgehouden eiland Koyama en haar beweerde Bajuni etnie onvolledig blijkt en ze er niet in slaagt haar dagelijks leven in Somalië aan te tonen en aannemelijk te maken. Het beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest dd. 18.01.2016) werd afgewezen. De raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeerde immers het volgende: 'Après examen du dossier administratif et des différentes pièces soU.ses à son appréciation, [il] rejoint la conclusion de la partie défenderesse en ce qu'elle estime que la requérante n'est nullement comme elle le prétend une bajuni ayant pour résidence l'île de Koyama. Il constate en effet que la plupart des motifs retenus par la partie défenderesse à cet égard sont établis, pertinents et ne sont pas valablement rencontrés en termes de requête. Cependant, bien que l'origine ethnique et la provenance insulaire de la requérante ne soient pas crédibles, le Conseil a jugé que, cependant, ces motifs se focalisent sur les lacunes de la requérante quant à la culture bajuni[e] ou concernant l'île de Koyama sans qu'aucune ne nous renseigne sur ses connaissances concernant la Somalie en général, constat qui plaçait le Conseil, à l'époque dans l'incapacité de conclure d'une quelconque façon quant à l'établissement de la nationalité somalienne de la requérante... En conclusions, la requérante, en l'état actuel du dossier, ne démontre pas qu'elle possède la nationalité somalienne'. Ook het beroep tegen dit arrest ingediend bij de Raad van State (arrest dd. 14.03.2016), werd afgewezen. **Bovendien blijkt dat uw moeder in het kader van haar eerste asielaanvraag tijdens haar derde beroepsprocedure voor de RVV een Somalisch paspoort op haar naam heeft overgemaakt aan de Belgische asielinstanties, na onderzoek door de Federale Politie bleek dat het paspoort (ver) vals (t) was (rapport dd. 24 februari 2014 met referentie 171674/SOM/A/2014 toegevoegd aan dossier 1020731 – H.A.B.).** Uw moeder diende vervolgens op 10 juni 2016 een tweede maal een asielaanvraag in, u diende dezelfde dag uw eerste asielaanvraag als meerderjarige in. De tweede asielaanvraag van uw moeder werd op 08 juli 2016 eveneens afgewezen door het Commissariaat-generaal, gezien er nog steeds geen geloof aan haar voorgehouden Somalische nationaliteit en aan de Somalische nationaliteit van haar kinderen kan worden gehecht. Ook het beroep bij de RVV werd op 26 augustus 2016 verworpen, stellend dat 'la partie requérante n'établit en effet pas qu'elle-même et ses filles seraient de nationalité somalienne'. **Aldus werd er in het kader van een eerste asielaanvraag ingediend door uw moeder Hussein Abdullahi Badria – op haar naam en in functie van uzelf als minderjarige en in functie van haar andere minderjarige kinderen – reeds geoordeeld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie voorgehouden Somalische nationaliteit.**

Er kan verder in casu nog het volgende worden vastgesteld.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw moeder de taal Somali niet machtig blijkt te zijn. Het cgvs stelde hieromtrent dd. 27 mei 2015 evenwel dat, indien bepaalde minderheden in Somalië een andere taal zouden spreken – zoals in uw moeder (en in uw) geval het Swahili – gezien de dominante positie van de taal Somali binnen alle domeinen van het land, er toch een zekere kennis van deze taal mag verwacht worden onder de personen die een dergelijke minderheidstaal zouden spreken. Verder stelde het cgvs dat men redelijkerwijs mag verwachten dat, zelfs indien uw moeder haar ouders het Somali niet machtig zouden zijn, zijzelf ongetwijfeld in sociaal contact stond met personen die Somali spreken, uw moeder gaf immers zelf aan dat er wel degelijk personen op het eiland Koyama zouden wonen die de Somali taal zouden hanteren. Volgens het cgvs zou uw moeder dan ook in staat moeten zijn om, na volgens haar eigen verklaringen meer dan 35 jaar te hebben geleefd in Somalië, de nationale taal Somali te spreken. **In het licht van deze opmerkingen is het dan ook opmerkelijk dat ook u geen enkele notie van de Somalische taal zou hebben.** U geeft zelf immers aan geen Somali te spreken, er geen enkele kennis over te hebben en het ook niet te begrijpen (cgvs p. 2). U zou dan weer wel een beetje Swahili spreken en ook het dialect Bajuun zou u onder de knie hebben (cgvs p. 4 en 5). Naar uw mening zijn er in Koyama niet veel mensen die Somalisch spreken (cgvs p. 5).

Evenwel volgens objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is er sinds het begin van de jaren '90 sprake van Somali invloeden, ook taalkundige, op de eilanden. **Volgens deze informatie zou eveneens de meerderheid van de (Somalische) Bajuni bevolking het Somali beheersen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier).** De ouderen zouden soms een minder goede kennis hebben van het Somali, maar de jonge generatie – waartoe u ongetwijfeld behoort – zou wel Somali spreken. Zelfs diegenen die een geringe mondelinge kennis van het Somali zouden hebben, zouden wel Somali begrijpen. Ook het onderwijs op de eilandscholen in Somalië zou vandaag de dag plaatsvinden in zowel het Somali als het Swahili (zie administratief dossier). **Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u als zijnde een Somalische vrouw die op het Bajuni eiland Koyama – een eiland dat deel uitmaakt van het land Somalië – zou zijn geboren en er twaalf jaar zou hebben gewoond, geen enkele kennis zou bezitten van de taal Somali, zijnde de officiële taal en de moedertaal van het land Somalië, desondanks u reeds een zevental jaren uw vermeende land zou hebben verlaten en in België verblijft en desondanks uw moeder de Somali taal niet machtig zou zijn.** U ermee geconfronteerd dat volgens informatie waarover het Commissariaat beschikt, de meerderheid van de Somalische Bajuni bevolking het Somali zou beheersen en de jonge generatie het zeker zou spreken, schudt u enkel neen, om vervolgens te vermelden dat u het niet weet, de meesten die u kent, waar u vandaan komt, u kan weinig mensen aanwijzen die Somalisch kennen (cgvs p. 6). U ermee geconfronteerd dat volgens onze informatie ook het onderwijs op de eilandscholen in Somalië vooral in het Somali en Swahili zou plaatsvinden, schudt u wederom neen (cgvs p. 6). Als er u vervolgens wordt opgeworpen dat het eiland Koyama behoort tot Somalië, met als voertaal Somali, u de Somalische nationaliteit heeft, wat het des te vreemder maakt dat u geen Somali spreekt, zegt u het volgende: “Maar ja, we zitten, Bajuun zijn meer zo afgelegen van Somalie, ik weet niet hoe het uit te leggen, ik weet het niet hoe het komt dat we minder Somalisch beheersen, het wordt niet vaak gesproken, ik weet het niet” (cgvs p. 6). U gevraagd hoe ver het door u voorgehouden eiland Koyama dan wel verwijderd is van het vasteland van Somalie, stelt u opmerkelijk genoeg dat het niet zo ver is, van de kust van Kenya, kan je een deel van de andere kant van Somalie zien (cgvs p. 6). Het is vreemd dat u als voorgehouden Somalische het vasteland van Somalie en het door u genoemde eiland Koyama tegenover elkaar zou trachten te situeren vanaf de kust van Kenya, een land waarover u verklaart slechts een drie tot viertal maanden te hebben doorgebracht. Ook het door u opgeworpen argument dat de Bajuni eilanden meer afgelegen zijn van Somalie, komt allesbehalve overtuigend over. Hieruit blijkt meer dat u de Bajuni eilanden als een apart en afgescheiden deel beschouwt in plaats van als een eilandengroep behorend tot het land Somalie. Verder geeft u opmerkelijk genoeg zelf aan dat uw intussen overleden vader half Somalisch en half Bajuun was en hij beide talen –aldus Somali en het dialect Bajuun - sprak, u zou evenwel enkel zijn opgevoed in het Bajuun (cgvs p. 5). Uw vader zijn moeder zou afstammen van Hawiye, ook zij sprak zowel de taal Somali als het Bajuun dialect (cgvs p. 9). Het is in dit opzicht dan ook des te opmerkelijker dat u geen enkele notie van de taal Somali zou bezitten. Uw verklaringen in dit kader, zijnde dat uw vader nooit thuis was en u werd opgevoed door uw moeder en u denkt dat uw oma langs vaderskant is gestorven, u zou haar niet kennen, ze is gestorven voordat u geboren bent denkt u, u kent haar niet (cgvs p. 9), komen niet overtuigend over. U stelt immers zelf dat er op het eiland Koyama wel degelijk andere Bajuun gehuwd waren met een Somali clan zoals Hawiye en dat er Hawiye clans op Koyama verbleven (cgvs p. 7). Zelfs al zou u aldus niet zijn opgevoed door uw vader en zou u uw oma niet kennen, kan men er logischerwijs van uitgaan dat u op het eiland Koyama in contact kwam met Somali clans die de Somali taal machtig zijn. U haalt bovendien ook aan dat inwoners van het Bajuni eiland Koyama wel degelijk een band onderhouden met de dichtstbijzijnde grootstad Kismayo, gelegen op het vasteland van Somalië. Zo stelt u dat de inwoners van uw voorgehouden eiland af en toe naar de stad Kismayo gaan, dit om water te halen en dingen te verkopen (cgvs p. 14). **Het is aldus compleet ongeloofwaardig dat u als zijnde een Somalische vrouw geboren en getogen op het Bajuni eiland Koyama – een Somalisch eiland behorend tot het land Somalië en duidelijk beïnvloed door en verbonden met het vasteland van Somalië en alwaar Somali clans woonachtig zijn die de taal Somali spreken – en als zijnde de dochter van een zowel Bajuun als Somali man en als zijnde de kleindochter van een Somali vrouw, geen enkele notie zou hebben van de officiële taal en de moedertaal van Somalië, zijnde het Somali. Het feit dat u ondertussen reeds zeven jaar in België zou verblijven, weegt niet op tegen het door u voorgehouden twaalfjarig verblijf op het eiland Koyama, behorend tot het land Somalië alwaar de officiële taal het Somali betreft. Dit ondermijnt reeds in eerste instantie in ernstige mate de door u voorgehouden Somalische nationaliteit.** Omtrent uw kennis van het Swahili kan er overigens nog opgemerkt worden dat het uiterst opmerkelijk is dat u voorhoudt deze taal te hebben geleerd tijdens de drie tot vier maanden dat u in Kenya zou hebben verbleven (cgvs p. 4). Het doet ernstige vragen rijzen dat u er aldus wel in zou slagen om gedurende dergelijke beperkte periode tijdens een door u voorgehouden tijdelijk verblijf in Kenya het Swahili machtig te worden, doch dat u er niet in slaagt ook maar enige kennis van de officiële taal en moedertaal van uw voorgehouden land – zijnde Somalië – ten

toon te spreiden. Overigens werd er op de Bajuni eilanden gedurende lange tijd louter een soort Swahili gesproken (zie informatie in het administratief dossier), wat het des te opmerkelijker maakt dat u aangeeft enkel het Swahili in Kenya te hebben opgepikt.

De door u voorgehouden Somalische nationaliteit wordt verder ondermijnd door een gebrek aan sociopolitieke kennis van uw voorgehouden land en regio. Zo slaagt u er allerminst in de bestuurlijke indeling van Somalie te duiden. Meer nog, zo stelt u niet te weten tot welk District, Provincie of Regio uw voorgehouden eiland Koyama zou behoren, u zou niet weten waarvan het bestuur van voornoemd eiland afhangt (cgvs p. 10). Aan u verduidelijkt dat België is verdeeld in Provincies zoals bijvoorbeeld Oost-vlaanderen en Antwerpen, aan u verteld dat Somalie op een gelijkaardige manier is verdeeld en u gevraagd om de Somalische bestuurlijke indeling toe te lichten, stelt u dat echt niet te weten (cgvs p. 10). U stelt verder niet te weten tot welke Provincie of Regio Kismayo behoort (cgvs p. 11). **Men kan evenwel logischerwijs verwachten dat iemand die beweert te zijn geboren op het Somalische eiland Koyama en aldaar twaalf jaar te hebben doorgebracht, op z'n minst kan vertellen tot welk District, Provincie of Regio het door haar voorgehouden eiland behoort.** Ook uw kennis omtrent de **terroristische groepering al shabaab** die uw voorgehouden land Somalie reeds sinds lange tijd teisterd, is ondermaats. Zo kan u enkel vertellen dat al shabaab vecht voor rechten van Moslims, ze vermoorden heel veel mensen, voeren oorlog, kidnappen mensen (cgvs p. 21). U kan evenwel niet vertellen wat al shabaab exact wil bereiken, u weet niet sinds wanneer al shabaab bestaat en sinds wanneer er sprake is van deze terroristische groepering, u weet niet hoe al shabaab is ontstaan en u kan geen enkele leider van al shabaab noemen (cgvs p. 21-22). Ook de naam 'Unie van Islamitische rechtbanken' blijkt bij u geen enkel belletje te doen rinkelen (cgvs p. 22). **Men kan logischerwijs verwachten dat iemand die beweert afkomstig te zijn van Somalie en die samen met haar gezin haar voorgehouden land zou hebben verlaten omwille van problemen met al shabaab – een terroristische groepering die overigens reeds ontstond in Somalie in 2004 en tot 2006 als jeugdorganisatie deel uitmaakte van de Unie van Islamitische Rechtbanken en die reeds lange tijd Somalie teistert – een zekere kennis over al shabaab zou bezitten.**

Er dient verder te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een groot gebrek aan kennis over uw clan en over de clans woonachtig in uw regio. Zo pretendeert u tot de Bajuun clan Mchandra te behoren. U gevraagd welke **gewoontes en tradities de Bajuun** dan wel precies hebben, stelt u aanvankelijk het niet te weten, welke voorbeelden u moet geven (cgvs p. 5). U ermee geconfronteerd dat u beweert Bajuun te zijn en aldus moet weten welke tradities en gewoontes jullie hanteren, luidt uw antwoord als volgt: "Ja gewoon, ik weet niet, hoe ik het moet uitleggen, pfff. Op vlak van cultuur, Somali's, er zijn tradities zoals verminking, dat zijn dingen die bij Somali horen, bij Bajuun is het minder voorkomend, eten is ook anders, beetje verschillend" (cgvs p. 5). U aangespoord om andere gewoontes van Bajuun en hun cultuur uit te leggen, moet u het antwoord schuldig blijven, u kan er niet opkomen (cgvs p. 5 en 6). **Het is verder ook opmerkelijk dat u er niet van op de hoogte bent welke clans er in Kismayo – de dichtstbijzijnde stad gelegen op het vasteland van Somalië – zouden gehuisvest zijn.** U beweert alleen te weten dat de meeste Somali van de clan Somali er wonen, u weet niet welke de meeste clans zijn, de meest voorkomende (cgvs p. 14). U ermee geconfronteerd dat u – zoals reeds eerder aangehaald – pretendeerde dat inwoners van Koyama toch af en toe naar Kismayo gaan, waarom u er dan niet van op de hoogte bent welke clans er in Kismayo wonen, stelt u het niet te weten, als kind ging u enkel naar de Madrassa en speelde u met andere kinderen (cgvs p. 14-15). **Tot slot blijkt u niet te weten of er bepaalde clans zijn die niet met de Bajuun zouden overeenkomen en kan u niets vertellen over het verdrijven van de clan Bajuni van de eilanden (cgvs p. 11).** Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, werd de Bajuni bevolking van de Somalische Bajuni eilanden Koyama, Chula/Mdoa en Chovai in 1975 onder dwang verhuisd naar het dorp Kudai op het vasteland en naar Mombasa. Eind jaren 80 zouden veel Bajuni's naar de eilanden zijn teruggekeerd (zie informatie administratief dossier). Het is ongeloofwaardig dat u als zijnde een Bajuni geboren en getogen in het eiland Koyama hier niet van op de hoogte zou zijn en deze informatie niet zou hebben meegekregen. **Uw beperkte kennis omtrent de gewoontes en tradities van de Bajuni clan en uw onwetendheid omtrent het verdrijven van de Bajuni van de eilanden in 1975, uw ontbrekende kennis omtrent de oorspronkelijke clans gehuisvest in Kismayo maken dan ook verder dat er totaal geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende Somalische nationaliteit.**

Zowel betreffende de socio-politieke kennis omtrent uw voorgehouden land Somalië en uw regio als uw clan- en taalkennis wist u aldus allesbehalve te overtuigen. Door deze gebrekkige kennis kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw vermeende Somalische nationaliteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn van het Bajuni eiland Koyama behorend tot het land Somalië en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 22 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Ook later tijdens het gehoor werd u ermee geconfronteerd dat er geen geloof aan werd gehecht dat u van Koyama afkomstig bent en dat u de Somalische nationaliteit zou hebben, er werd u ook nogmaals op gewezen dat het belangrijk is dat u eerlijk bent en de waarheid vertelt over uw nationaliteit, geboorteplaats, regio van herkomst en de plaatsen waar u hebt gewoond (cgvs p. 22). U bleef evenwel bij de door u vastgelegde verklaringen (cgvs p. 22). U gaf evenmin enige aanwijzing van een andere nationaliteit. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Voor wat betreft de door u ingeroepen vrees dat u bij een terugkeer zal besneden en uitgethuwelijkt worden door de zus van uw vader genaamd U. en de door u voorgelegde documenten in dit kader (kaart van Gams Belgique op uw naam en op naam van uw moeder, een 'engagement sur l'honneur' opgesteld door uw moeder waarin ze verklaart haar dochters te zullen beschermen tegen een mogelijke besnijdenis, het medisch attest dat u niet besneden bent en het medisch attest dat uw moeder type twee zou zijn besneden), kan er het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst dient er gesteld te worden dat zowel uw moeder (en uw minderjarige broer en zussen) als uzelf niet aannemelijk hebben gemaakt over de Somalische nationaliteit te beschikken noch van het Somalische eiland Koyama afkomstig te zijn. Gezien voornoemde nationaliteits- en herkomstfraude slaagt u er dan ook allerminst in een zicht te bieden op de maatschappelijke context waarbinnen de door u ingeroepen gedwongen besnijdenis en uithuwelijking zouden dienen gekaderd te worden.

Hoewel het Commissariaat-generaal gezien de door u en uw moeder gepleegde nationaliteits- en herkomstfraude geen beoordeling kan maken van de maatschappelijke context en bijhorende gebruiken in het kader van een gedwongen besnijdenis en gedwongen huwelijk, kunnen er omtrent deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten nog de volgende kanttekeningen worden geplaatst. U stelt dat Somalische vrouwen soms echt jong zijn als ze worden besneden, meer bepaald op vijf-zesjarige leeftijd, maar meestal gebeurt het als ze weten dat je de puberteit hebt bereikt, als je uw menstruatie krijgt (cgvs p. 31). U beweert zelf op tienjarige leeftijd uw puberteit te hebben bereikt, zodoende in het jaar 2008 (cgvs p. 31). Aldus slaagde u er nog tot uw vertrek uit uw land – zijnde oktober 2010 en dus gedurende een tweetal jaar – in om een gedwongen besnijdenis te vermijden. U stelt hieromtrent zelf dat u uw menstruatie nog een tweetal jaar kon verbergen (cgvs p. 31). U zou na de begrafenis (cfr. de begrafenis van uw vader in 2010) wel hebben gezegd dat, indien ze u zou krijgen, ze een besnijdenis zou doorvoeren, voor de begrafenis had ze u evenwel nog niet aangesproken omtrent een mogelijke besnijdenis (cgvs p. 31). U stelt verder dat uw vader immers tegen een besnijdenis was - net zoals uw moeder overigens – en dat hij u tot dan had kunnen beschermen tegen een mogelijke besnijdenis (cgvs p. 30). Evenwel blijkt uit uw verklaringen dat uw vader er zelfs niet in was geslaagd om uw moeder te beschermen tegen een gedwongen besnijdenis, uitgevoerd door uw tante U..

*U stelt immers dat uw moeder pas na haar huwelijk met uw vader werd besneden. Toen uw vader op reis was, zou uw tante U. tegen uw moeder hebben gesteld dat het moest gebeuren, het was traditie, de eer van de familie, ze diende zich te laten besnijden (cgvs p. 30). **Het is aldus compleet tegenstrijdig dat u enerzijds beweert dat uw vader uw moeder niet heeft kunnen beschermen tegen een besnijdenis uitgevoerd door uw tante U. na het huwelijk van uw ouders, terwijl uw vader er wel zou zijn in geslaagd om zijn minderjarige - en aldus meer fragiele – dochter gedurende twee jaar te beschermen tegen een mogelijke besnijdenis door diezelfde tante en dat uw tante pas na de dood van uw vader zou dreigen met een besnijdenis.** Meer nog, u zou ook niet weten hoe uw vader u precies kon beschermen tegen een mogelijke besnijdenis, maar meestal luisterde uw tante U. wel naar hem (cgvs p. 31). U ermee geconfronteerd dat uw tante toch tegen de wil van uw vader uw moeder gedwongen heeft besneden, stelt u het niet te weten, ze is altijd zo, doet altijd haar eigen ding, je hebt geen inspraak van ik wil het niet (cgvs p. 31). **U biedt aldus geen afdoende verklaring waarom uw tante U. toen u in oktober 2010 uw land verliet – aldus op 12 jarige leeftijd en twee jaar na het intreden van uw puberteit – u nog niet zou hebben besneden, zeker gezien uw verklaringen dat U. steeds haar eigen ding zou doen en je geen inspraak zou hebben. U ermee geconfronteerd dat normaal gezien meisjes op jonge leeftijd worden besneden,** waarom u op 19 jarige leeftijd bij een terugkeer alsnog zou besneden worden, stelt u dat dit de perfecte leeftijd is voor uithuwelijking, u zal niet uitgehuwelijkt worden zonder besneden te worden (cgvs p. 31). Vervolgens geeft u aan dat u gedwongen zal uitgehuwelijkt worden door uw tante U., na de begrafenis zei ze immers dat ze het niet ging loslaten, ze ging u laten besnijden, ze was achterdochtig dat u uw menstruatie had, als u zou terugkeren, zal ze u niet gewoon thuis laten, al haar kinderen zouden uitgehuwelijkt zijn (cgvs p. 31). U evenwel letterlijk de vraag opgeworpen of uw tante na de begrafenis behalve de besnijdenis ook over een uithuwelijking zou hebben gesproken, stelt u letterlijk “dat niet, maar besneden wel” (cgvs p. 33). Vervolgens vertelt u dat ze enkel over besnijdenis sprak, ze heeft nooit gezegd dat ze u ging uithuwelijken, maar u weet dat het gaat gebeuren, u gaat niet op zo een leeftijd bij haar mogen zitten en niksen (cgvs p. 33). **U bent aldus enkel aan het gissen dat uw tante u gedwongen zal uithuwelijken bij een terugkeer, zelf heeft ze dit nooit ter sprake gebracht. Vage veronderstellingen kunnen niet volstaan om op objectieve wijze aan te tonen dat u bij een mogelijke terugkeer een gedwongen huwelijk zou dienen te ondergaan. De mogelijke gedwongen besnijdenis die u op 19-jarige volwassen leeftijd bij een terugkeer nog zou dienen te ondergaan, kan u enkel verklaren in het kader van voornoemd gedwongen huwelijk, wat u allerminst aannemelijk weet te maken. U kan verder ook niet dienstig verklaren waarom u zich zelf niet zou kunnen verzetten tegen een mogelijke besnijdenis en waarom uw moeder u geen bescherming zou kunnen garanderen indien jullie beiden zouden terugkeren.** U gevraagd of u zich als 19 jarige geschoolde, zelfstandige en volwassen vrouw niet zou kunnen verzetten tegen een besnijdenis, stelt u het volgende: “De kans is groot dat ik aan het slapen ben, ze binden me vast en besnijden me. Ze gaan me niet vragen ga je het doen of niet, mijn mening doet er niet toe ofzo” (cgvs p. 33). U gevraagd of uw moeder -die eveneens tegen besnijdenis is – u niet zou kunnen beschermen tegen een mogelijke gedwongen besnijdenis indien jullie beiden zouden terugkeren, stelt u enkel dat ze hier weinig inspraak in heeft, het zou bij jullie de vader zijn die beslist, het hoofd van de familie zou beslissen wat er gebeurde, als uw vader er niet is, zal U. de beslissingen nemen, gezien zij de oudste broer of zus van uw vader is, diegene die besnijdenissen zelf uitvoert (cgvs p. 32). **Er kan tot slot nog opgemerkt worden dat, volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de Bajuni-bevolking waartoe u beweert te behoren - sinds tientallen jaren niet langer de genitale verminking van vrouwen zou toepassen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier).** U ermee geconfronteerd, stelt u dat het minder voorkomt, niet iedereen doet het, uw moeder was niet besneden, uw oma moederskant ook niet, maar het wordt wel gedaan (cgvs p. 33). Gezien het Commissariaat-generaal ten gevolge van de door u en uw moeder gepleegde nationaliteits- en herkomstfraude geen beoordeling kan maken van de maatschappelijke context en bijhorende gebruiken voor wat betreft de door u aangehaalde gedwongen besnijdenis en huwelijk en gezien bovenstaande argumentatie, dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming aannemelijk te maken.*

Betreffende het door u voorgelegde attest dd. 21 maart 2016 van de Somalische ambassade te België – waarin wordt gesteld dat u zich die dag zou hebben aangeboden bij de ambassade om een Somalisch paspoort te bekomen maar dat de ambassade de procedure voor het afleveren van Somali paspoorten en identiteitskaarten heeft opgeschort – en het attest dd. 23 mei 2016 van voornoemde ambassade – waarin wordt gesteld dat uw moeder en haar vier kinderen van de Somali Bajuni gemeenschap zouden zijn, afkomstig van de Bajuni eilanden van Somalië, deze minderheidsgroep het dialect ‘Kisawhili’ (vermoedelijk doelend op Kiswahili) zou spreken en sommigen zelfs de Somali taal niet zouden begrijpen en de ambassade zou getuigen dat uw moeder en haar vier kinderen Baajuni van Koyama in

Somalië zouden zijn, kan er het volgende worden opgemerkt. U geeft aan zelf geen documenten te hebben voorgelegd op de Somalische ambassade (cgvs p. 19). U werd enkel gehoord met behulp van een Bajuuni tolk die naar het Somali kon vertalen, u diende tijdens het gehoor slechts te beschrijven waar u vandaan kwam, met wie u er woonde, uw vrienden, familie, de Madrassa, wie de leerkrachten waren... (cgvs p. 19). Er werd u verder niet gevraagd naar identiteitsdocumenten of naar personen die konden getuigen dat u werkelijk Somali bent (cgvs p. 19-20). Aldus is het overduidelijk dat de door u bekomen attesten op uw naam afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel enkel op basis van uw eigen verklaringen werden bekomen. Het summiere onderzoek dat door de Somalische ambassade te Brussel wordt verricht teneinde Somalische identiteitsdocumenten af te leveren, wordt bevestigd door informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (zie administratief dossier). In 2012 deed Cedoca (documentatiecentrum) immers onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012 met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) wordt beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. Gezien het gebrek aan archief en database, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn. In een arrest van 4 juli 2016 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat dit thans bevestigd wordt door de vaststelling dat de Somalische ambassade te Brussel binnen eenzelfde jaar twee attesten uitreikte, op aanvraag van dezelfde persoon (verzoeker), waarin twee verschillende geboorteplaatsen worden 'bevestigd'. In juni 2016 schrijft de Somalische ambassadeur in Brussel, Ali Said Faqi, een verbale nota aan het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij schrijft daarin dat de ambassade verkeerdelijk documenten als bewijs van Somalische nationaliteit heeft afgeleverd aan een familie. **De ambassadeur schrijft verder dat de ambassade nu twijfels heeft over de Somalische documenten die het de voorgaande twee jaren afleverde aan personen die stellen tot de Bajuni-etnie te behoren. De ambassadeur stelt dat hij vanaf 16 juni 2016 geen documenten meer zal afleveren aan personen die beweren tot de Bajuni-etnie te behoren en Somalisch te zijn, maar enkel Swahili spreken. Bovendien blijkt uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal dd. 27 mei 2015 dat uw moeder een Somalisch paspoort op haar naam heeft overgemaakt aan de Belgische asielinstanties, na onderzoek door de Federale Politie bleek dat het paspoort (ver) vals (t) was (rapport dd. 24 februari 2014 met referentie 171674/SOM/A/2014 toegevoegd aan dossier 1020731 – Hussein Abdullahi Badria).** Gelet op bovenstaande argumentatie – meer bepaald dat u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn van het Bajuni eiland Koyama in Somalië en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken en de gepleegde fraude bij het afleveren van documenten door de Somalische ambassade te Brussel, kunnen deze documenten dan ook niet volstaan om de door u voorgehouden Somalische nationaliteit te bewijzen.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggelid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 september 2017 een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij wijst tevens op de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Zij klaagt aan dat onvoldoende rekening werd gehouden *“met de jonge leeftijd van verzoekster ten tijde van haar vertrek”* - terwijl de Raad reeds oordeelde dat rekening moet worden gehouden *“met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen”* - en *“dat er in casu niet vertrokken werd vanuit een “free narrative” interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen”*.

Verzoekster wijst erop dat zij *“maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs”* en meent dat er in de bestreden beslissing geen appreciatieverschil gemaakt werd *“al naar gelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn heel leven in Somalië geleefd heeft of maar voor een deel, of om het even welke andere specificiteit”*.

Zij verwijst naar *“de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen”*, waaruit volgens haar blijkt dat *“het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren”*.

Volgens verzoekster heeft zij *“alles verteld wat zij wist”* en kunnen eventuele kleine tegenstrijdigheden haar asielaanvraag niet ongeloofwaardig maken. Zij wijst op artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en klaagt aan dat zij *“niet op tegenstrijdigheden werd gewezen”*.

Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden *“met het feit dat de zaken waarover verzoekster ondervraagd werd reeds dateren van meerdere jaren terug”*. Zij verwijst naar een analyse op de website van BCHV aangaande de invloed van trauma op het geheugen en meent dat het geenszins wetenschappelijk onderbouwd is dat bepaalde gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden moeten zijn.

Zij voert aan dat de door haar neergelegde documenten *“niet op een correcte manier op haar authenticiteit gecontroleerd [werden]”*. Zij citeert dienaangaande uit het arrest van het EHRM *“M.A. uit Iran tegen Zwitserland, van 18 nov 2014, zaak nr 52589/13”*.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Zij meent in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming *“omdat Somalië als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden”* en gaat in op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster vraagt haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielaanvraagster zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. X; RvS 12 februari 2003, nr. X). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoekster voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoekster alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

2.3.2. Aangezien verzoekster verklaart op 12 april 1998 geboren te zijn in Koyoma, Somalië, en er steeds heeft gewoond tot haar vlucht in 2010, kan van verzoekster de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij opgegroeid is en 12 jaar in Koyoma, Somalië, heeft gewoond, alwaar zij ook sinds 3 jaar onderwijs zou hebben genoten. Gezien verzoeksters leeftijd wordt geenszins verwacht dat zij over een gedetailleerde kennis beschikt van de maatschappelijke en socio-politieke aspecten van Somalië, doch er zijn evenmin redenen die kunnen verhinderen dat verzoekster haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Evenmin kan worden verwacht dat verzoekster ook in België over haar familie hoorde en geïnteresseerd is in haar herkomst. Gezien verzoekster pas 12 jaar was toen ze in België kwam, heeft het CGVS terecht het asieldossier van verzoeksters moeder meegenomen bij de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag, wat verzoekster ook niet betwist.

2.3.3. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters Somalische nationaliteit gezien (i) door de Raad reeds werd vastgesteld dat verzoeksters moeder haar Somalische nationaliteit en die van haar kinderen - waaronder verzoekster - niet aannemelijk maakt; (ii) verzoekster zelfs geen notie heeft van de Somalische taal, hoewel uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de meerderheid van de (Somalische) Bajuni bevolking - en zeker de jonge generatie - het Somali beheerst, het onderwijs op de eilandscholen in Somalië vandaag ook plaatsvindt in het Somali en Swahili en verzoekster beweerde de dochter van een zowel Bajuun- als Somali-man en de kleindochter van een Somali-vrouw te zijn (gehoor, p. 5, 9) zodat kan verwacht worden dat verzoekster in eigen familiekring Somali zou gesproken hebben; (iii) verzoekster geen specifieke gewoontes en tradities van de Bajuun kon beschrijven (gehoor, p. 5), zij niet wist welke clans er in Kismayo zouden gehuisvest zijn (gehoor, p. 14) en zij geen weet had van clans die niet met de Bajuun zouden overeenkomen noch van het verdrijven van de clan Bajuni van de eilanden (gehoor, p. 11). Dergelijke motieven maken verzoeksters herkomst uit Koyoma, Somalië niet aannemelijk.

De bestreden beslissing stelt nog dat verzoekster niet wist tot welk district, provincie of regio het eiland Koyoma zou behoren (gehoor, p. 10), noch in welke provincie of regio Kismayo ligt (gehoor, p. 11); niet kon aangeven wat Al Shabaab exact wil bereiken, noch sinds wanneer Al Shabaab bestaat of sinds wanneer er sprake is van deze terroristische groepering, noch hoe Al Shabaab is ontstaan, zij geen

enkele leider van Al Shabaab kon noemen (gehoor, p. 21-22) en zij de naam 'Unie van Islamitische rechtbanken' niet eens (her)kende (gehoor, p. 22). Indien verzoekster bij haar vertrek onbekend was met deze feiten, dan kon ook in België wel enige interesse in haar herkomst en de situatie in haar familie in Koyama verwacht worden. Verzoekster toont geen verbondenheid aan met Koyama, noch met Somalië.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat onvoldoende rekening werd gehouden *“met de jonge leeftijd van verzoekster ten tijde van haar vertrek”* en *“met het feit dat de zaken waarover verzoekster ondervraagd werd reeds dateren van meerdere jaren terug”*, dat zij *“maar een zeer beperkte toegang heeft tot alle hulpbronnen, voornamelijk tot het onderwijs”* en dat er in de bestreden beslissing geen appreciatieverschil gemaakt werd *“al naar gelang de persoon van het platteland of van de stad afkomstig is, zijn heel leven in Somalië geleefd heeft of maar voor een deel, of om het even welke andere specificiteit”*, antwoordt de Raad dat voornoemde flagrante onwetendheden en vage verklaringen verzoeksters herkomst uit Koyoma, Somalië, wel degelijk volledig loochenen. Het is niet ernstig dat verzoekster nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van haar eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld, zoals de Somali-taal en de terroristische groepering Al Shabaab waarvoor zij beweerdelijk haar land ontvluchtte en de clansituatie in haar regio.

2.3.4. Dat *“er in casu niet vertrokken werd vanuit een “free narrative” interview, waaronder begrepen wordt het beginnen met open vragen om naderhand over te gaan tot precieze en gesloten vragen”*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, strookt niet met het gehoorverslag, waaruit blijkt dat verzoekster ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die verzoekster kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met haar sociale en maatschappelijke omgeving. De Raad herhaalt dat uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. X; RvS 12 februari 2003, nr. X). Verzoeksters maatschappelijke en socio-politieke kennis blijkt echter ernstig ontoereikend.

2.3.5. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat eventuele kleine tegenstrijdigheden haar asielrelaas niet ongeloofwaardig maken kunnen en wordt aangeklaagd dat zij *“niet op tegenstrijdigheden werd gewezen”*, zoals voorzien in artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift nalaat aan te geven met welke tegenstrijdigheden zij niet werd geconfronteerd. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij voornoemd koninklijk besluit uitdrukkelijk gesteld wordt dat artikel 17 de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de motivering en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.3.6. Wat de op het Commissariaat-generaal neergelegde attesten van de Somalische ambassade betreft, wijst de Raad erop dat de bewijskracht van documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. X). Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In deze werd reeds vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet kan blijken dat zij bekend is met Somalië.

Verder kan uit de *“COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”* van 9 september 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, immers blijken dat *“In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij “roots” met Somalië hebben.*

Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.". Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. In juni 2016 schrijft de Somalische ambassadeur in Brussel, Ali Said Faqi, een verbale nota aan het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij schrijft daarin dat de ambassade verkeerdelijk documenten als bewijs van Somalische nationaliteit heeft afgeleverd aan een familie. De ambassadeur schrijft verder dat de ambassade nu twijfels heeft over de Somalische documenten die het de voorgaande twee jaren afleverde aan personen die stellen tot de Bajuni-etnie te behoren. De ambassadeur stelt dat hij vanaf 16 juni 2016 geen documenten meer zal afleveren aan personen die beweren tot de Bajuni-etnie te behoren en Somalisch te zijn, maar enkel Swahili spreken. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als Somaliër wordt aanzien en dit zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. De toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de opvatting van een ambtenaar van de ambassade.

Bovendien blijkt uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal van 27 mei 2015 dat verzoeksters moeder een Somalisch paspoort op haar naam heeft overgemaakt aan de Belgische asielinstanties, dat na onderzoek door de Federale Politie (ver) vals (t) bleek (rapport dd. 24 februari 2014 met referentie 171674/SOM/A/2014 toegevoegd aan dossier 1020731 – Hussein Abdullahi Badria).

Verzoekster kan aldus mits het neerleggen van de attesten van de Somalische ambassade haar land van herkomst niet aantonen. Bovendien stelt de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten": "Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat "officiële" documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden "verkoch" door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft "De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, was niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.", zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn.

Aldus concludeert de Raad dat voorgelegde attesten - waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade -, naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoekster thans door de ambassade ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont zij niet aan waar zij voorheen verbleef en welke nationaliteit zij had en thans nog bezit voor haar ook de Somalische nationaliteit zou zijn toegekend.

Gelet op voorgaande kan het verzoekschrift stelt dan ook niet stellen dat de door haar neergelegde documenten "niet op een correcte manier op haar authenticiteit gecontroleerd [werden]". Bovendien wordt in het arrest van het EHRM, 18 nov 2014, M.A. tegen Zwitserland, nr 52589/13 duidelijk een verband gelegd tussen de geloofwaardigheid van de verklaringen van M.A., de motieven van de bestreden beslissing inzake de documenten en de aard van de neergelegde documenten wat *in casu* ook is gebeurd. Bovendien werd het paspoort van verzoekster moeder door de Federale Politie onderzocht op de authenticiteit. Verzoekster maakt aldus een selectieve lezing van dit arrest.

2.3.7. Wat betreft verzoeksters vrees te worden besneden bij een terugkeer naar Somalië, wijst de Raad erop dat de nationaliteitsbepaling niet enkel determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, doch ook in welk land van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Geenszins is geloofwaardig dat verzoekster een risico op besnijdenis zou lopen in Somalië gezien geen herkomst uit of band met dit land wordt aangetoond. De Raad kan bezwaarlijk per hypothese vaststellen welke bescherming zij zou kunnen genieten in het land waar zij werkelijk vandaan komt, wanneer omwille van een gebrek aan medewerking, verzoekster verhindert dat het land van oorsprong bekend wordt. Bovendien zijn verzoeksters verklaringen over haar vrees te worden besneden door haar tante U. evenmin coherent of aannemelijk (gehoor, p. 30-32) en is haar vrees na de besnijdenis te worden uitgehuwelijkt een loutere bewering gesteund op losse veronderstellingen (gehoor, p. 33).

2.3.8. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het geven van theoretische uiteenzettingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoot noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Somalië en voor haar huidig bezoek aan de Somalische ambassade in België ook de Somalische nationaliteit bezat.

2.4.3. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Somalië niet aantoot, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.4.4. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De stelling in het verzoekschrift dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming "*omdat Somalië als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden*" is dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoekster op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK